

SELAMİ ÖZER

(1935 -)

Selami ağabey 1935'de Denizli'nin Bekilli kasabasında doğmuştur. 1960'da beri İzmir'de esnafılık yapıyor. Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra, kendisinden Osmanlıca öğrendiği Hasan Atıf Egemen ağabeyin tavsiyesiyle Isparta'da bulunan Bediüzzaman hazretlerini ziyaret eder, duasını alır. En önemli hatırası: Üstad Hazretlerinin kendisine ısrarla, "Ben seni daha evvel görmüşüm" demesidir. Halbuki ilk defa gidiyor ziyarete... Sonra Üstad buna bir izahat getiriyor...

Selami Özer ağabey hatıraları anlatırken kendini tutamıyordu, o günlere gittikçe çok duygulandı... Hasan Atıf ağabeye de çok yakın olmuş, İzmir'deki evinde bir sene misafir etmiş O'nu. Atıf ağabeyle ilgili hatıraları konu bütünlüğünü sağlamak için, "Hasan Atıf Egemen" bölümüne alınmıştır.

Selami Özer'de Atıf Egemen ağabeyden epey hatıra kalmış. "Bunların bir kısmını başkasına vermiştim, bunları da sana veriyorum" dedi bana... Bana Atıf ağabeyin tab ettirdiği Cevşen'in matbaa klişelerini ve el yazması bazı risaleleri hatıra olarak hediye etti. Kendisine teşekkür ediyorum. Hatırlarını kendisi tashih etmiştir...

Selami Özer Anlatıyor:

Ben Selami Özer, 1935 senesinde Denizli'nin Çal kazasının Bekilli Nahiyesinde doğdum. Bekilli şimdi ilçe oldu. Babam kalaycılık yapardı. 1957'de askerden döndüm, babam vefat etmişti. Biz kardeşlerimle 1960'da İzmir'e geldik. Seyyar manifatura, sünger yatak, yaylı yatak, çek-yat, baza, koltuk imalatı yapıyoruz. Menderes'te imalathanemiz var...

Babamın adı Mehmet Emin'dir. Çivril'in köylerinde kalaycılık yapardı. Sene 1948 olabilir. Bir gün Çivril'e yakın Sütlaç tren istasyonu taraflarında kalaycılık yaparken birisi bir risale veriyor ve "Homa'da Mehmet Ali Çakıcı var, onu da gör" diyor. O da Süller'e havale ediyor. Süsler, Denizli'nin bir kasabasıdır. Orada Ali Dündar, Mehmet Kara ile tanışıyor. Biz öyle başladık Risale-i Nur hizmetlerine. Mehmet Ali Çakıcı'nın adı Şualar kitabında geçiyor...

Homa'da Nalbant Mehmet Ali ağabeyle babamın beraberliği devam ediyor... Zira biz kömürü Homa'dan temin ediyorduk. Nalbant Mehmet Ali ağabey babama bizim için; "sen bunları Atıf ağabeye gönder, eski yazıyı öğrensinler" demiş. 1952 seneleriydi... Bir akşamüstü Sultanhisar'a gitmek için hazırlandık biz, ama o gün otobüsü kaçırdığımızdan ertesi günü gidebildik. Atıf ağabey: "Ben sizi dün beklemiştim" dedi. Halbuki haberi yoktu geleceğimizden. Biz orada üç ay kadar yazı talim ettik, Risale-i Nur yazdık. Bahçe içinde bulunan bir evde kaldık. O eve biz çıktıktan sonra Sabri Karagöz geldi. Peder, göze batmaması için orada kalay yapıyor; incir, zeytin alıp köye götürüyordu.

Babam bir gün: "Ben kooperatiften para alacağım" dedi. Atıf ağabey, "alma" dedi. Peder: "Ama hocam ahir zamanda her eve faiz girecek deniyor ya?" dedi. Atıf ağabey:

"Evet öyle bir hadis var, ama bu faiz alın demek değil; öyle dehşetli bir zaman gelecek ki, 'sakın ha!' diye Müslümanları uyarmak içindir" dedi. Peder yine de dinlemedi, o parayı aldı. Sonra oradan yaş üzüm getirdi... O da geç geldi, çürüdü ve zarar etti. Tokadını yedi...

Biz Sultanhisar'da üç ay kadar kaldık. Sonra bize küçük risaleler verdi, bunları yazın" dedi. Biz de vermiş olduğu Küçük Sözler'i yazmaya devam ettik. Bir gün ziyaretine gittiğimizde bize: "Üstad'ı ziyarete gidin" dedi. Ben, babam ve Süller'den Pirim Mehmet üçümüz gittik. 1953 olabilir. Isparta'ya varınca o gece otelde yattık. Sabah dokuz gibi, Üstadın evine gittik, kapıyı çaldık. Kapıya Sungur ağabey çıktı. "Üstad hasta, ziyaretçi kabul etmiyor" dedi. "Ben risale getirmişt看" dedim. "ver" dedi. "Otelde" dedim. "Git getir" dedi. Risaleleri alıp geldim. Bunlar bizim yazdığımız kitaplardı... Yine Sungur abi açtı kapıyı. Hemen torbadan kitapları aldı, torbayı boş olarak geri verdi: "Tarassud ediyorlar, tarassud ediyorlar" dedi. Polisler gözetliyormuş, torbayı onun için verdi herhalde. Biz biraz kapıda bekledik, Sungur ağabey geri döndü. Üstad, "gelsin" demiş.

Üstad'a çıktık. Karyolada oturuyordu, sarıklıydı, elini öptük, "Nerden geldiniz kardaşım?" diye sordu. Konuşması şark şivesiyleydi, pek anlaşılıymıyordu. Yanındakiler yardımcı oluyorlardı. "Köyümüzü söyledim." "Buraya ne kadar?" dedi. "150 kilometre, otuz saat yürümeyle" dedim. "Babanı yirmi senelik talebe kabul ediyorum" dedi. "O civardaki kardeşlerin tam hatırlarını al, beni ziyarete gelmesinler, dinsizler evham ediyor, Said'in yanına adam geliyor diye evham ediyorlar. Beni ziyarete gelmesinler, Risaleleri okusunlar. Her bir risale bir Said'dir, benimle karşı karşıya görüşüyor demektir" dedi. Sonra bana: "Sen daha evvel gelmiş miydin?" dedi. "Gelmedim Üstadım, ilk defa geliyorum" dedim. Bir daha sordu: "İsmin ne? Sen daha evvel gelmiş miydin?" "Gelmedim Üstadım" dedim. "Ben seni görmüşüm, ben seni görmüşüm" dedi tekrar. Sonra: "Demek ki sen risalelerle fazla meşgul oluyorsun, ondan bana öyle geliyor" dedi. Hakikaten o zamanlarda köyde iş güç yok, biz de devamlı risale yazıyorduk. Üstad bizi fazla oturtmadı, uğurladı. Ben askerliğimi Erzurum Aşkale'de yapmışım. Askere gidip gelirken Üstad hazretlerine bir iki sefer daha ziyaretim oldu, elini öptüm.. Bunlarda anlatacak fazla bir şey yok. O arada askerliğimin son günlerinde babam vefat etti. Artık hizmetlere yazarak, okuyarak devam ettik, etmeye çalışıyoruz.